woi pahhemat, et pool ossa jago teile ja pool ossa meile: nenda olli jo meie leppimine."

Waesed pettetud mehhed nutsid, temma petja kelm naeris. Inglid taewas nutsid ka, — agga kurratid põrgus irwitasid.

Wallewandujate palk on ka wiimselt selle tulle legis, mis ei kustu, ja selle waewapinamise sees, mis ei lõppe! —

6.

Üks muido tark mees iggaühhe tö ja kunsti peäle — hakkas korraga wägga kangeste wina prukima. Kül õppetaja maenitses tedda, kül naene lapsed pallusid tedda: — keik muido! Kurrat ei annud omma head saki ennam wälja!

Sai ammetist lahti, hakkas möda mailma hulkama; läks wimaks röömlite sekka.

Kui üks suur pahhandus temmast sai üllestulnud, wandus temma kohto ees ühhe hirmsa wande, et: „kui se assi, mis ta peäle arwatakse, peaks tössi ollema, siis tulgo temma keel suust wälja, et se ennam senna sisse ei mahhu!" —

Tedda anti kohtust lahti, selget tunnistust ei wõinud kegi temmale wastoseäda, agga keik rahwas teädis, et süallune ta on, ja süallusets ta jääb.

Läks omma endise ellokohha poolt ärra teise kohta ellama.

Hakkas seäl jälle, mis hirmsaste, wina joma. Läks kord wankriga kewwade aego ülle jõe linna pole: sai hädda pärrast weel se kord ülle jä.

Teisel päwal kange sulla, et agga rääs-tad tilkusid ö otsa.

Lähheb hommiko taggasi omma koio pole. Rahwas teine pool jögge hüüdwad: „Hul

Eesti-ma rahwa Kalender 1858, lk. 25